

ΑΓΓΕΛΙΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΟΛΟΙ ΕΧΟΥΣΙ ΔΙΚΑΙΟΝ καὶ ΟΛΟΙ ΕΧΟΥΣΙΝ ΑΔΙΚΟΝ

ΗΤΟΙ

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ

ΚΑΙ

Ο ΙΟΝΙΟΣ ΛΑΟΣ,

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ

ΑΝΔΡΕΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΒΡΕΤΟΥ

ΛΕΥΚΑΔΙΟΥ.

Φίλτατοι συμπολίται!

Ἀπὸ τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ 1857 μέχρι τέλους τοῦ ἤδη λήξαντος 1859 ἔτους, οἱ ἐπισημότεροι δημοσιογράφοι τῆς Εὐρώπης ἐνησχολήθησαν περὶ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων τῆς Ἑπτανήσου ἀποκαλέσαντες ταῦτα « τὸ Ἰόνιον ζήτημα », ὡς ἐπραξαν καὶ διάφοροι συγγραφεῖς Ἰόνιοι.

Δύω, κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, ὑπῆρξαν τὰ αἷτια ἃτινα ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τοὺς ῥηθέντας δημοσιογράφους καὶ συγγραφεῖς νὰ ὑπερασπίσωσι γενναίως τὰ ἱερὰ δικαιώματα τοῦ Ἰονίου λαοῦ. α.) ἡ ἀξιωματικότης, εἰς τὰ πολιτικά χρονικά τῆς πατρίδος μας, συνεδριάσεις τῆς ΙΑ' Ἰονίου Βουλῆς, τῇ 20ῇ Ἰουνίου 1857, καθ' ἣν ὅλοι οἱ βουλευταί, μιᾷ ψυχῇ καὶ μιᾷ φωνῇ, ἐξεφώνησαν τὰς πατριωτικὰς λέξεις « Ἐνωσις μὲ τὴν Ἑλλάδα ». Καὶ β.) ἡ ἑκτακτος ἐν τῇ Ἑπτανήσῳ ἀποστολὴ ἐνὸς ἐνδόξου, πεπαιδευμένου καὶ φιλέλληνος πολιτικοῦ ἀνδρὸς τῆς Ἀγγλίας, τοῦ Σίρ Γλάδστων, ἵνα ἐρευνήσῃ περὶ τῶν παραπόνων τοῦ Ἰονίου λαοῦ κατὰ τῆς Προστασίας καὶ δώσῃ ἐν ὀνόματι τῆς βασιλίσσης Προστάτιδος αὐτοῦ ὅσας μεταρρυθμίσεις ἤθελον ζητήσῃ οἱ Ἰόνιοι πολῖται.

πρὸς ἐκτέλεσιν, κατὰ γράμμα, τῆς ἐν Παρισίοις ὑπογεγραμμένης συνθήκης κατὰ τὴν 5 Νοεμβρίου 1851 μεταξὺ τῶν μεγάλων δυνάμεων τῆς Εὐρώπης.

Τὸ δεῖγμα τοῦτο τῆς συμπαθείας τῆς Εὐρώπης πρὸς τὸν Ἰόνιον λαόν, καταπιεζόμενον ἀπὸ τοὺς κατὰ καιρὸν ἀντιπροσώπους τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως, ἐνεθάρρυνε ἔτι περισσότερον τοὺς λεγομένους Ριζοσπάστας ἵνα μὴ δώσωσι μηδεμίαν προσοχὴν εἰς τὴν ἐντιμον ἀποστολὴν τοῦ φιλέλληκος Σίρ Γλάδστων. Ἐνεκα δὲ τούτου ὅσα ἐν γένει ἐγράφησαν περὶ τῆς ἐν Ἑπτανήσῳ Ἀγγλικῆς προστασίας ὑπαγορεύθησαν ἀπὸ τὸ μῖσός τινων κατὰ τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἀπὸ τοὺς κεκρυμμένους σκοποὺς ψευδωνύμων Ῥιζοσπαστῶν τινων ἵνα ἀπολαύσωσι δημοτικότητα καὶ φανῶσι ζηλωταὶ ἀντιπρόσωποι τῆς πατρίδος των, ὅπως ἡ τύχη αὐτῆς μείνῃ πάντοτε εἰς τὰς χειράς των, διότι ἐν ᾧ λέγονται Ριζοσπάσται, εἶναι φίλοι τοῦ δεσποτισμοῦ καὶ τῆς αὐθαιρεσίας. Ἐπομένως ἡ ἀλήθεια καὶ τὸ ψεῦδος προφανῶς συγκρούονται εἰς τὰ ὑπ' αὐτῶν γραφόμενα ἄνευ ὠφελείας τινός διὰ τὴν σεβαστὴν καὶ φιλτάτην ἡμῶν πατρίδα. Ναὶ φίλτατοι συμπολίται! Πιστεύσατε εἰς τοὺς λόγους μου.

Εὐρισκόμην ἐν Βενετίᾳ, ὅτε ἡ Αὐτῆς Μ. ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν Σίρ Γλάδστων τὴν ἀκροσφαλῇ ἀποστολὴν του περὶ τῆς Ἑπτανήσου· τὴν δὲ ἐπαύριον τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἔλαβον γνῶσιν περὶ αὐτῆς, ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν γαλλικῶν ἐφημερίδων, ἔσπευσα, ὡς γνήσιον τέκνον τῆς Ἑπτανήσου, νὰ διευθύνω εἰς τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα τὴν ἐφεξῆς ἐπιστολὴν ἣν ἔλαβεν ἐν Κερκύρᾳ δύο ἡμέρας μετὰ τὴν αὐτόθι ἀφίξιν Της, ὡς θετικῶς γνωρίζω.

Ἐν Βενετίᾳ τῇ 4 Νοεμβρίου 1858.

α Ἐξοχώτατε,

α Ἐπληροφορήθην ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας περὶ τῆς ἐντιμου ἀποστολῆς, ἣν ἡ Κυβέρνησις τῆς Α. Βρετανικῆς Μεγαλειότητος, τῆς ἐξαιρέτου Προστάτιδος τῶν Ἰονίων

νήσων, ἐνεπιστεύθη ἤδη εἰς τὰ φῶτα, εἰς τὴν περίνοιαν καὶ εἰς τὴν δικαιοσύνην τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος προτερήματα ἃ εἶναι ἤδη γνῶσά εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην.

«Ἰόνιος τὸ γένος καὶ συγγραφεὺς τῶν πολιτικῶν ἱστορικῶν συμβάντων τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἰονίων νήσων, τολμῶ νὰ διευθύνω εἰς τὴν Ὑμετέραν Ἐξοχότητα τὴν παροῦσαν ἵνα τὴν ἱκετεύσω ὅπως εὐαρεσθῇ νὰ ἀναγνώσῃ τὰ δύο ἐφεξῆς πονήματά μου.

1.) Βιογραφικὰ ἱστορικὰ ὑπομνήματα περὶ τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος Ἰωάννου Καποδιστρίου. Ἐν Παρισίοις 1837-38, τόμοι 2 εἰς 8ον.

2) Ἱστορικὰ βιογραφικὰ ὑπομνήματα περὶ τοῦ Κόμητος Γυίλφορδ ἱσοτίμου τῆς Ἀγγλίας, καὶ περὶ τῆς παρ' αὐτοῦ συστηθείσης ἐν Κερκύρα Ἰονίου Ἀκαδημίας. Ἐν Ἀθήναις 1846 εἰς 8ον.

«Τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος δύο πονήματα, ἴσως ἄγνωστα εἰς τὴν Ὑμετέραν Ἐξοχότητα, περιέχουσι πληροφορίας τινὰς ἀκριβεσάτας, καὶ σπουδαιότατα ἔγγραφα περὶ τῶν Ἰονίων νήσων.

«Εἶμαι, Ἐξοχώτατε, εἰς ἐκείνων τῶν Ἰονίων, οἵτινες μετέβησαν ἐν Ἑλλάδι μὴ δυνηθέντες πλέον νὰ ὑποφέρωσι τὸν συνταγματικὸν δεσποτισμὸν τῶν λόρδων μεγάλων ἀρμοσῶν τῆς Αὐτῆς Βρετανικῆς Μεγαλειότητος. Εἶμαι λοιπὸν ὑπήκοος τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ, σπεύδω νὰ τὸ εἶπω, εἶμαι ἐναντίος εἰς τὸ φρόνημα τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἰονίων νήσων μὲ τὴν Ἑλλάδα, ἐπειδὴ ἐξαιρουμένης τῆς Λευκάδος, αἱ ἄλλαι νῆσοι δὲν θέλουν κερδίσει τίποτε. Τοῦτο ἤδη εἶπον καὶ εἰς τοὺς δύο ἐντίμους φίλους μου τοὺς Γερουσιαστὰς κόμητα Βούλγαρη καὶ κύριον Βαλαορίτην, εὕρισκόμενος κατὰ τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον ἐν Κερκύρα μετὰ ἐνδεκαετῇ ἀπουσίαν. Ἐσχόπευον μάλιστα νὰ συγχαρῶ διὰ τοῦ τύπου τοὺς συμπολίτας μου περὶ τῶν ἐλευθεριῶν, ἃς σήμερον αὐτοὶ χαίρουσι καὶ αἱ ὁποῖαι ἐὰν ὑπῆρχον εἰς τὸν καιρόν μου, βεβαίως δὲν ἤθελον παραιτήσῃ τὸ πάτριον ἔδαφος, ἵνα τρέξω κατόπιν μιᾶς χιμαιρικῆς ἐλευθερίας ἐν Ἑλλάδι. Ἀλλὰ

ἐβιάσθην νὰ ἀναχωρήσω διὰ Βενετίαν, ὅπου θέλω μείνει μέχρις οὔ δοθῇ δικαιοσύνην εἰς τὸ φιλότιμόν μου προσβληθέν ὑπὸ δύο ἀπατεώνων Ἰονίων.

« Αἱ ῥηθεῖσαι ἐλευθερίαι, Ἐξοχώτατε, παρεχωρήθησαν εἰς τοὺς Ἰονίους μετὰ παρέλευσιν πολυχρονίων παθημάτων καὶ κατὰ συνέπειαν τοῦ φιλελευθέρου κινήματος ὅπερ ἐξερράγη ἐν Εὐρώπῃ κατὰ τὸ 1848. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἐγενήθη τὸ κόμμα τῶν Ῥιζοσπαστῶν, καὶ τὸ κόμμα τοῦτο αὐξήθην ἀπὸ τὴν Νερωνίακὴν σκληρότητα τοῦ Λόρδου Μεγάλου Ἀρμοστοῦ Οὐάρδ, (ὅστις εἰς δύο ἐβδομάδας παρέδωκεν εἰς τὴν ἀγχόνην, ἐν Κεφαλληνίᾳ, 21 ἄτομα,) ἔγεινε δημοτικὸν καὶ ἐρρίζωθη εἰς τὴν καρδίαν ὅλου τοῦ Ἰονίου λαοῦ. Ἡ κραυγὴ «ἐνωσις μετὴν μητρικὴν πατρίδα μας Ἑλλάδα» ἀντήχησεν εἰς ὅλα τὰ στόματα τοῦ Ἰονίου λαοῦ, ἀπελπισμένου πλέον εἰς τὰς ἐλπίδας τοῦ νὰ εὖρῃ δικαιοσύνην ἀπὸ τὴν φιλελεύθερον Ἀγγλίαν, ἀντιπροσωπευομένην ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Σὶρ Γκιὸν Ροῦσελ. Ἐπομένως συνέβη εἰς τὰς Ἰονίους νήσους ἐκεῖνο ὅπερ συμβαίνει πάντοτε εἰς τοὺς καταπιεζομένους λαούς, ἤγουν ἀπὸ τὸ ἐν μέρος ἢ ἀπελπίσια καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἢ ἐλπίς εὐτυχεσέρου μέλλοντος.

« Ἡ ἰδέα τῆς ἐνώσεως τῶν Ἰονίων νήσων μετὴν Ἑλλάδα εἶναι βεβαίως μία ἰδέα πατριωτικὴ καὶ νομιμοτάτη κατὰ θεωρίαν, ἐνῶ μάλιστα δὲν ὑπάρχει Ἑλληνες νὰ μὴν πισεύῃ εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας. Ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐτύπωσα γαλλιστὶ κατὰ τὸ 1854 ἔτος περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου τὸ ἐσώκλειον φυλλάδιον (Περὶ τῆς ἐπικρατοῦσης ἰδέας μεταξὺ Ἑλλήνων περὶ τῆς ἀνακτήσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως)· καὶ παρακαλῶ τὴν Ὑμετέραν Ἐξοχότητα νὰ τὸ δεχθῇ εὐμενῶς ἐν τῇ ιδιότητι τῆς διακεκριμένου θιασώτου τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας.

« Ἦθελεν εἶσθαι μεγάλη εὐτυχία διὰ τοὺς λαούς, ἐὰν ἠδύναντο νὰ πραγματοποιηθῶσιν ὅλαι αἱ ἐπιθυμίαι τῶν πλὴν ἐκείνη τοῦ Ἰονίου λαοῦ, μολονότι εἶναι νομιμοτάτη, δὲν δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ, εἰμὴ μετὰ ῥῆξιν

γενικοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ Ἀγγλία ἤθελε νικηθῇ. Μέχρις οὗ ὑπάρχει ἡ συνθήκη τῶν Παρισίων τοῦ 1815 αἱ Ἰόνιοι νῆσοι θέλουν μένει ὑπὸ τὴν ἄμεσον καὶ ἐξαίρετον Προστασίαν τῆς Αὐτῆς Βρετανικῆς Μεγαλειότητος καὶ τῶν διαδόχων Αὐτῆς. Κατὰ τὴν συνθήκην ταύτην, ἣτις πώποτε δὲν δύναται νὰ προσβληθῇ ἄνευ τῆς συγκαταβάσεως τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ῥωσσίας, αἱ Ἰόνιοι νῆσοι θέλουν εἶσθαι Κράτος χωριστὸν καὶ ἀνεξάρτητον, διοικούμενον συνταγματικῶς ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἀγγλίας. Ἀλλὰ ἡ Αὐτῆς Βρετανικῆς Μεγαλειότητος, δεχθεῖσα τὴν προστασίαν τῶν Ἰονίων νήσων, ἔκαμεν εἰς αὐτάς τὴν πρώτην ἀδικίαν διατάσσουσα νὰ τεθῶσιν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ τῶν ἀποικιῶν ὑπουργοῦ Τῆς. Μὲ ἄλλας λέξεις αἱ καρποφόροι καὶ σημαντικαὶ νῆσοι αὗται τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἐθεωρήθησαν ὡς μία τῶν πολυαρίθμων ἀποικιῶν τῆς Ἀγγλίας, καὶ ὅχι ὡς Κράτος ἐλεύθερον καὶ ἀνεξάρτητον, ἀπλῶς προστατευόμενον παρ' αὐτῆς ἕνεκα τῆς μικρότητός του. Ἰδοὺ ἡ πηγὴ ὧν τῶν συμφορῶν εἰς τὰς ὁποίας ὑπέκυψαν οἱ Ἰόνιοι πατριῶται.

«Καὶ βεβαίως ἐσάθη διὰ τὰς Ἰονίους νήσους μεγάλη δυστυχία νὰ διορισθῇ εἰς αὐτάς πρῶτος Μέγας Ἀρμοστής τῆς Ἀγγλίας ὁ ἀρχαῖος διοικητὴς τῆς Σείλανδ ὁ ἐπικατάρατος Σὶρ Θωμᾶς Μαίτλανδ. Ἐὰν ὁ μέθυσος ἀνὴρ οὗτος δὲν ἦτον συνηθισμένος νὰ διοικῇ τοὺς Κἄφρους, αὐτὸς ἤθελε κάμει χρῆσιν τῶν συμβουλῶν, ἃς ὁ κόμης Καποδίστριας, ὁ αὐτουργὸς τῆς Ἀγγλικῆς προστασίας ἐν τῇ πατρίδι του, ἔδωκεν ἐγγράφως εἰς τὸ Ἀγγλικὸν ὑπουργεῖον συνεπεία τῆς προσκλήσεως τοῦ λόρδου Κάσελρεγ ἵνα διοικήσῃ τὰς Ἰονίους νήσους συνταγματικῶς. Ὁ Σὶρ Θωμᾶς Μαίτλανδ οὐδὲν ἔπραξε, καὶ μάλιστα κατέτρεξεν ὡς θιασώτας τῆς Ῥωσσίας ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶχον λάβει κατ' εὐθείαν ἢ πλαγίως σχέσεις μὲ τὸν Κόμητα Καποδίστριαν, τὸν εὐνοούμενον τοῦτον ὑπουργὸν τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Α'.

«Ἡ ἀναθεματισμένη Ῥωσσοφοβία αὕτη, ὑπὸ τῆς ὁποίας δυστυχῶς κυριεύονται εἰσέτι διάφοροι ἐξαίσιτοι πο-

λιτικοὶ ἄνδρες τῆς Δύσεως, συνετέλεσεν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν κακὴν διεύθυνσιν τῶν πραγμάτων πρότερον εἰς τὰς Ἰονίους νήσους, καὶ ἀργότερα ἐν Ἑλλάδι.

«Ἡθελον ἐκταθῇ πολὺ ἂν ἔλεγον ἐν τῇ ἐπισολῇ μου ταύτῃ διατὶ οἱ Ἕλληνες ἐν γένει ἔλαβον μεγαλειτέραν συμπάθειαν διὰ τὴν Ῥωσσίαν παρὰ διὰ τὴν Ἀγγλίαν ἢ Γαλλίαν. Ὅταν οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς Δύσεως τέλος θέλουν πεισθεῖ ὅτι οἱ Ἕλληνες σήμερον προτιμῶσι τὸ θετικὸν ἀντὶ τοῦ θεωρητικοῦ καὶ ὅτι χάριν τῶν πολυαρίθμων ἐφημερίδων αἵτινες τυπόνονται ἐν Ἑπτανήσῳ, ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Ἀνατολῇ, σήμερον οἱ Ἕλληνες εἶναι ἀρκετὰ φωτισμένοι ἵνα γνωρίσωσι τὰ συμφέροντά των, ἢ Ῥωσσία δὲν θέλει ἔχει πλεον ἐπιρροὴν ἐν τῇ Ἀνατολῇ μὲ ὅλας τὰς προσπαθείας τῶν πολυαρίθμων θιασωτῶν αὐτῆς μεταξὺ τοῦ κλήρου ἐν Κωνσταντινουπόλει.

«Ἐγὼ ἐπίσης, Ἐξοχώτατε, ἤμην εἰς τῶν θιασωτῶν τῆς Ῥωσσίας ἐν Ἑλλάδι ὅπου ὑποχρεώθην νὰ λάβω ἄσυλον ἵνα ἀποφύγω τὸν Ἀγγλικὸν δεσποτισμὸν ἐν Κερκύρᾳ, ἂν καὶ κατεῖχον αὐτόθι ἐντιμον θέσιν. Καὶ διαρκούσης ἐν Ἑλλάδι τῆς τελευταίας κατοχῆς τῶν Ἀγγλο-γαλλικῶν στρατευμάτων, ἐζήτησα ἄσυλον εἰς Ῥωσσίαν καὶ ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ τὴν ὑπηρετήσω εἰς τὸ Ἀσιατικὸν τμήμα τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν ἀπὸ Ἰανουαρίου 1857 μέχρι Μαΐου 1858. Ἐπομένως δύναμαι νὰ ὁμιλήσω ἐλευθέρως καὶ μεγάλη τῇ φωνῇ, ἄνευ φόβου νὰ διαψευσθῶ, καὶ νὰ εἶπω ὅτι ἡ Ῥωσσία ἔχασε τὴν ἐπιρροὴν της, τοῦλάχιστον ἐν τῷ Βασιλείῳ τῆς Ἑλλάδος, ἐὰν ὅχι εἰς ὅλην τὴν Ἀνατολήν. Οἱ Ἕλληνες τέλος κατενόησαν ὅτι, ἡ Ῥωσσία δὲν ἔχει πρὸς αὐτοὺς συμπάθειαν εἰμὴ ὅταν αὕτη ἔχει ἀνάγκην αὐτῶν, ἔστω καὶ ἂν οὗτοι ᾔσαν πρότερον οἱ πλεον θανάσιμοι ἐχθροὶ της. Μαρτυροῦσι τὴν ἀλήθειαν ταύτην:

Α'. Ὁ κύριος Ἀργυρόπουλος, ἐκεῖνος ὅστις κατὰ τὸ 1831 ἐνεψύχωσε τὸν γενναῖον ναύαρχον Μιαούλην νὰ κανονοβολήσῃ κατὰ τῆς αὐτοκρατορικῆς σημαίας εἰς τὴν ἐν Πόρῳ σύγκρουσιν, διορισθεὶς διὰ μιᾶς Σύμβου-

λος τῆς Ἐπικρατείας ἀναλαμβάνων τὰ χρέη πρώτου διερμηνέως τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ῥωσικῆς πρεσβείας.

Β'. Ὁ ποιητὴς Ἀλέξανδρος Σοῦτσος, ἐκεῖνος ὅστις ἀπὸ τοῦ 1830 μέχρι τοῦ 1851 ἔτους ἔγραψε κατὰ τῆς Ῥωσσίας, τιμηθεὶς μὲ τὸ παράσημον τοῦ Ἀγίου Βλαδιμήρου συνωδευμένον μὲ δῶρον 4,000 ρουβλίων ἀργυρῶν διὰ τὸ ποίημά του κατὰ τῶν Ἀγγλῶν καὶ Γάλλων, διαρκούντος τοῦ πολέμου ἐν Κριμαίᾳ.

«Τοιοῦτοτρόπως ἐὰν ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης δὲν κυριευθῇ ὑπὸ τῆς Ῥωσσοφοβίας, ἐὰν περικυκλωθῇ ἀπὸ ἀνδρας πεπαιδευμένους ἀνευ παθῶν καὶ ἀνευ κεκρυμμένων σκοπῶν, ἐὰν ἀκροασθῇ μὲ καλοκάγαθίαν ὅλους ἐκείνους οἵτινες ἔχουσι νόμιμα παράπονα κατὰ τοῦ παρόντος συστήματος, ὅπερ διοικεῖ τὰς Ἰονίους νήσους, καὶ ἐὰν θέλει καταργήσῃ τὸν δεσποτισμὸν τῆς ὑψηλῆς ἀσυνομίας καὶ παραδεχθῇ τὰς ἀναγκαίας μεταρρυθμίσεις, ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης θέλει φέρει εἰς πέρας, δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τούτου, τὴν ἐντιμον ἀποστολὴν τῆς ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις, καὶ τὸ ἐντιμον ὄνομά της θέλει ἀποθανατισθῇ.

«Τὸ πατριωτικὸν αἶσθημα, ὅπερ μοὶ ὑπηγόρευσε τὴν μακροτάτην ταύτην ἐπιστολήν μου, μοὶ δίδει τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης θέλει καλοκάγαθως συγχωρήσῃ τὸ θάρρος ὅπερ ἔλαβον νὰ γράψω εἰς Ὑμᾶς. Ἡ καλοκάγαθία Σας θέλει εἶσθαι εἰσέτι μεγαλειτέρα ἐὰν ἡ Υ. Ε. ἐνθυμηθῇ τὸ ῥητὸν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων φιλοσόφων **ΚΑΙ ΛΗΔΟΣ ΠΟΛΛΑΚΙΣ ΣΟΦΙΑΝ ΣΤΕΓΕΙ.**

«Ἐν τούτοις ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ᾔμαι μὲ βαθύτατον σέβας τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος.

Ταπεινότατος καὶ Ὑποκλ. Δοῦλος.

Ὁ Ἰππότης **Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΒΡΕΤΟΣ.**

ὦ πόσον εἶναι ἀπατημένος ὁ ἐπτανησιακὸς λαός! Ἐφθασεν ἤδη ὁ καιρὸς νὰ μάθῃ, ὅτι ἡμεῖς οἱ Ἐπτανήσιοι σήμερον εἵμεθα παρηγκωνισμένοι ἵνα μὴ εἴπω καταφρονημένοι ἐν τῷ Βασιλείῳ τῆς Ἑλ-

λάδος διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ ὁποίου ἐχύσαμεν τόσα αἵματα, καὶ ἐδαπανήσαμεν μεγάλας ποσότητας χρημάτων. Ἴδου ἡ ἀπόδειξις τῶν παρ' ἐμοῦ λεχθέντων. Ποῦ εἶναι αἱ ἐθνικαὶ γαῖαι τὰς ὁποίας ἐψήφησαν αἱ ἐθνοσυνελεύσεις ἵνα οἱ Ἑπτανήσιοι ἀποκατασταθῶσιν εἰς ἰδιαίτερον Δῆμον; Ποῦ ἐτέθη ὁ ἀνδριάς τοῦ Κυβερνήτου κατὰ τὸ ψήφισμα τῆς Ε' ἐθνοσυνελεύσεως τῶν Ἀθηνῶν τὸ 1844 ἔτος; Ἄς παύσῃ λοιπὸν οἱ Ῥιζοσπάσται νὰ ἐνθουσιάζουν τὸν εὐάγωγον λαὸν τῆς Ἑπτανήσου με ματαίας ἐλπίδας. Οὔτοι δὲν θέλουν πράξει ἄλλο τι εἰμὴ νὰ ἐνοχοποιήσωσι τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος, καὶ νὰ δυσареστήσουν ἔτι περισσότερον τὴν Ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν, παρατηροῦσαν μίαν συστηματικὴν ἀντιπολίτευσιν ἐναντίον αὐτῆς. Τέλος ἄς γίνωμεν φρόνιμοι, καὶ ἄς ζητήσωμεν ἀπὸ τὴν Βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας πράγματα ὠφέλιμα διὰ τὴν πατρίδα μας, καὶ τὰ ὁποῖα ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης βεβαίως δὲν θέλει ἀρνηθῇ εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους, ἐπειδὴ εἶναι ἡ μοναδικὴ Προστάτριά των.

Βεβαρυμένος δὲ ν' ἀκούω πάντοτε νὰ ἀποδίδηται εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν, καὶ ἐπομένως εἰς τοὺς Μεγάλους Ἀρμοστὰς τῆς Α. Β. Μ. ἡ κακίστη καὶ δεσποτικὴ μᾶλλον παρὰ συνταγματικὴ διοικήσις τῶν Ἰονίων νήσων, ἐνῶ πολῖται Ἑπτανήσιοι ἐσυμβούλευσαν καὶ ὑπεστήριξαν πάντοτε τοὺς Ἀρμοστὰς, ἀπεφάσισα τέλος ν' ἀφαιρέσω ἀπὸ τῆς ὑποκρισίας τὸ προσωπεῖον φανερόνων ποῖα εἶναι τ' Ἀδικα καὶ ποῖα τὰ Δίκαια τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως, καὶ ποῖα ἐκεῖνα τοῦ Ἰονίου λαοῦ κατὰ τὸ ῥητὸν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ἀπόδοτε τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ, καὶ τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι.

Τὸ σύγγραμμα διαιρεῖται εἰς ἕξ μέρη, ἃ δύναται τις ν' ἀναγνώσῃ χωριστὰ καὶ ἐπομένως θέλει δημοσιευθῇ εἰς ἕξ φυλλάδια.

Τιμὴ δὲ τῆς συνδρομῆς προσδιορίζεται 20 ἑκατοστὰ δι' ἑκάστον τυπογραφικὸν φύλ. εἰς 8ον.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ἰανουαρίου 1860.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000050270

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ